

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Pavlou Klusáčkovou ve věci

žalobkyně: **B. D.**, státní příslušnost Mongolska
bytem X.
zastoupena advokátem JUDr. Pavlem Kiršnerem, LL.M.
se sídlem Praha 2, Rumunská 1720/12

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3

za účasti: a) **E. G.**
b) **nezl. O.-E. G.**
zastoupený zákonným zástupcem E. G.
oba bytem X.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2026, č. j. OAM-8925-9/ZR-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2026, č. j. OAM-8925-9/ZR-2025, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 15 270 Kč, a to do rukou jejího zástupce advokáta JUDr. Pavla Kiršnera.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 1 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný výrokem I. podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), zrušil platnost zaměstnanecké karty žalobkyně. Výrokem II. žalovaný podle § 46e odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. stanovil žalobkyni lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Důvodem vydání napadeného rozhodnutí byl trestní příkaz Okresního soudu v České Lípě ze dne 12. 5. 2025, č. j. 4 T 55/2025-178, dle kterého byla žalobkyně odsouzena pro spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání dvou měsíců s podmíněným odkladem nástupu tohoto trestu na zkušební dobu dvanáct měsíců a k náhradě škody způsobené její trestnou činností.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně v prvním žalobním bodě namítala, že žalovaný nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když neodstranil veškeré pochybnosti ohledně jejího rodinného a soukromého života a nejlepšího zájmu jejího nezletilého syna, a to navzdory důkazním návrhům žalobkyně, které odmítl provést.
4. Konkrétně uvedla, že popsala svůj rodinný život se všemi podrobnostmi potřebnými k tomu, aby si žalovaný mohl učinit představu o intenzitě zásahu do jejího práva na soukromý a rodinný život. Žalovaný se však odmítl zabývat jejími důkazními návrhy (konkrétně účastnickým výsledkem žalobkyně a výsledkem jejího manžela). Žalobkyně vysvětlila, že účelem provedení tohoto dokazování mělo být zjištění okolností společného soužití rodiny na území ČR a posouzení přiměřenosti dopadu, který bude mít napadené rozhodnutí na právo na respektování soukromého a rodinného života žalobkyně a téhož práva jejich rodinných příslušníků (manžela a syna). Z výsledků žalobkyně a jejího manžela mělo vyplynout také to, co je v nejlepším zájmu jejich syna a jak by se syn vyrovnával s tím, kdyby musela žalobkyně opustit ČR. Za účelem prokázání nejlepšího zájmu nezletilého dítěte žalobkyně rovněž navrhla, aby si správní orgán v rámci doplnění dokazování vyžádal stanovisko Orgánu sociálně-právní ochrany dětí (OSPOD).
5. Žalovaný se však žalobkyní navrženými důkazy nezabýval. V napadeném rozhodnutí pouze zcela formulářově převzal části svých jiných dřívějších rozhodnutí, aniž by je přizpůsobil konkrétním okolnostem projednávaného případu. Dále odkázal na množství judikatury, která se zabývá tím, že správní orgány nemají obecnou povinnost vyhledávat důkazy. Žalobkyně však nic takového netvrdila a nesnažila se přenést svou povinnost podložit tvrzení příslušnými důkazy na správní orgán. Navržené důkazy nesměřovaly k prokázání vztahů v rodině, ale k prokázání toho, že jejím nuceným vycestováním dojde k zásahu do jejího základního práva na respektování soukromého a rodinného života a zejména do nejlepšího zájmu jejího nezletilého syna. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 Azs 234/2023-51.

6. *Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítala, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost dopadu svého rozhodnutí do práva žalobkyně a její rodiny na respektování soukromého a rodinného života, nezohlednil povahu a závažnost spáchaného trestného činu, celkovou povahu odsouzení, tedy druh a výši uloženého trestu, možnost brzkého zahlazení jediného odsouzení žalobkyně a závažné důsledky zrušení pobytového oprávnění žalobkyně pro další život celé její rodiny, včetně nezletilého syna.*
7. *Žalobkyně si byla vědoma znění § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. a skutečnosti, že žalovaný není povinen zkoumat závažnost trestného činu, za který byl cizinec odsouzen. Tvrdila však, že pokud sám uložený trest vypovídá o nízké závažnosti spáchaného trestného činu, je zásadně snížena potřeba ochrany veřejného zájmu spočívající ve vycestování žalobkyně z ČR.*
8. *Žalobkyně měla za to, že existují situace, kdy se člověk dopustí jednání, jehož důsledky předem nepromyslí. Trestní právo a trestní řízení takové situace reflektují a umožňují soudům zohlednit závažnost trestného činu, osobu pachatele apod. při ukládání trestu. Žalobkyně se dopustila přechodu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, za který je možné uložit trest odnětí svobody až na dva roky. Žalobkyni byl uložen trest odnětí svobody ve výměře dvou měsíců, přičemž tento trest byl odložen na zkušební dobu dvanácti měsíců.*
9. *Namítala, že navzdory znění zákona č. 326/1999 Sb. se měl žalovaný závažností spáchaného činu zabývat a tuto zohlednit při svém rozhodování.*
10. *Žalobkyně se rovněž vymezila vůči tvrzením uvedeným v napadeném rozhodnutí na její adresu. Byla přesvědčena, že se nedopustila natolik závažného jednání, aby bylo možné činit závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. Upozornila rovněž, že napadené rozhodnutí obsahuje pasáže zjevně nekorespondující se situací žalobkyně, které pravděpodobně pocházejí z odůvodnění jiného rozhodnutí (viz např. strana 7).*
11. *Dle žalobkyně měl žalovaný mnohem více reflektovat, že svého činu upřímně lituje, poučila se z něj a kromě tohoto jediného poklesku vede řádný život, vychovává svého nezletilého syna, doposud pracovala, platila v ČR daně a je řádnou členkou české společnosti, která není pro občany ČR žádným způsobem nebezpečná. Žalovaný měl rovněž vzít v úvahu, že od spáchaní trestného činu ke dni vydání napadeného rozhodnutí uplynuly více než tři roky, což představuje trojnásobek žalobkyni stanovené zkušební doby podmíněného odsouzení, a žalobkyně po celou dobu vede řádný život. Je tedy zřejmé, že se s nejvyšší pravděpodobností ve zkušební době osvědčí a po vykonání uložených trestů bude její odsouzení zahlazeno.*
12. *Ve třetím žalobním bodě žalobkyně tvrdila, že žalovaný nezohlednil nejlepší zájem nezletilého dítěte a nevzal jej v potaz při rozhodování o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobkyně, matky nezletilého dítěte. Uvedla, že žalovaný byl povinen vymezit veřejný zájem na zrušení pobytového oprávnění žalobkyně, definovat intenzitu zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobkyně a téhož práva jejich rodinných příslušníků, a poté posoudit proporcionalitu svého rozhodnutí. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 4 Azs 382/2021-61.*
13. *Konečně ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně uvedla, že po vydání napadeného rozhodnutí zjistila, že je těhotná, což doložila těhotenským průkazem.*

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

14. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl.
15. Uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu, čímž byly naplněny podmínky § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Podle žalovaného zákon v těchto případech stanoví obligatorní zrušení pobytového oprávnění, aniž by správní orgán disponoval správním uvážením ohledně přiměřenosti dopadu rozhodnutí.
16. *K prvnímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že provedení účastnického výsledku žalobkyně ani výslech jejího manžela nebyl nezbytný. Zdůraznil, že výslech je v pobytových věcech výjimečným a podpůrným důkazním prostředkem, a jeho provedení přichází v úvahu pouze tehdy, není-li možné rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem. Žalovaný konstatoval, že rodinné a soukromé poměry žalobkyně vzal za prokázané a žádné sporné či nejasné skutečnosti, jejichž objasnění by vyžadovalo výslech, v řízení nevyšly najevo. Navržené důkazy považoval za nekonkrétní a směřující k přenesení důkazního břemene na správní orgán.
17. *K druhému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že není oprávněn posuzovat závažnost trestné činnosti, délku uloženého trestu ani možnost jeho brzkého zahlázení. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je povinností správního orgánu zrušit pobytové oprávnění vždy, splní-li se zákonné podmínky, aniž by bylo prostor pro zohlednění přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince. Zaměstnanecká karta je časově omezeným pobytovým oprávněním, které nepožívá takové míry ochrany jako pobyty trvalé povahy, a posouzení přiměřenosti podle § 174a zákona č. 326/1999 Sb. se na tento typ rozhodnutí nevztahuje.
18. K námitce nedostatečného zohlednění nejlepšího zájmu nezletilého dítěte žalovaný uvedl, že existence rodiny v ČR nemůže bránit aplikaci § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť jde o případ obligatorního zrušení pobytu. Podle žalovaného mohou žalobkyně i její rodinní příslušníci, kteří jsou všichni státními příslušníky Mongolska, vést rodinný život na území domovského státu. Návrat do země původu nepředstavuje překážku výkonu rodinného života a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) nezaručuje právo vybrat si konkrétní zemi společného soužití.
19. K žalobkyní tvrzené změně okolností spočívající v těhotenství žalovaný uvedl, že tuto skutečnost nelze považovat za relevantní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného je povaha rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty taková, že ani nová skutečnost tohoto typu nemůže zvrátit obligatorní následek stanovený zákonem. Žalovaný doplnil, že žalobkyně otěhotněla v době, kdy si již nemohla být jista dalším trváním svého pobytového oprávnění.
20. V obecné rovině žalovaný zdůraznil, že řízení bylo vyvoláno úmyslným protiprávním jednáním žalobkyně, která podle něj ve své argumentaci bagatelizuje závažnost vlastní trestné činnosti. Uvedl, že žalobkyně nesprávně zaměňuje příčinu a následek, neboť dopady napadeného rozhodnutí nejsou „druhým trestem“, ale zákonem obligatorně stanoveným správním následkem jejího pravomocného odsouzení. Žalovaný rovněž odmítl tvrzení o použití nepřiléhavé judikatury a uvedl, že judikatura citovaná žalobkyní se týká odlišných pobytových titulů a odlišných právních situací.

21. Závěrem žalovaný uvedl, že si je vědom, že zrušení pobytového oprávnění může zasáhnout do rodinných vazeb žalobkyně, avšak podle jeho názoru nejde o zásah natolik intenzivní, aby mohl převážít důsledky protiprávního jednání žalobkyně. Doplnil, že vedení rodinného života je žalobkyně schopna realizovat v domovském státě a že pobyt cizince na území ČR není právem bez dalšího.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, jelikož žalobkyně na výzvu soudu nikterak nereagovala a žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání souhlasil.
24. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. *Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*
 - Podle § 46e odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. *Ministerstvo v rozhodnutí, kterým zruší platnost zaměstnanecké karty, stanoví lhůtu k vycestování z území; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
 - Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. *Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
25. Soud o podané žalobě uvažil následovně:
26. Mezi účastníky řízení není sporné, že v projednávané věci byly naplněny podmínky § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu. Spornou otázkou mezi účastníky řízení je, zda žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, zejména ve vztahu k posouzení nejlepšího zájmu nezletilého dítěte, a zda lze napadené rozhodnutí považovat za přiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně. Na území České republiky pobývá manžel žalobkyně a její nezletilý syn (rok narození 2016).
27. Na projednávaný případ v plném rozsahu dopadá ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona č. 326/1999 Sb. do rodinného a soukromého života cizince. Podle této judikatury § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. vyjadřují veřejný zájem na tom, aby cizinci, kteří spáchali na území ČR úmyslný trestný čin, nepobývali na území ČR na základě zaměstnanecké karty, neboť s ohledem na trestnou činnost, které se dopustili, představují nebezpečí pro veřejný pořádek či jiné trestním zákoníkem chráněné zájmy.
28. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zdůraznil, že ani v případech, kdy zákon č. 326/1999 Sb. výslovně nestanoví povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, nelze vyloučit, že konkrétní skutkové okolnosti mohou vést k závěru o nepřiměřenosti zrušení platnosti zaměstnanecké karty, zejména zasahuje-li takové rozhodnutí do základního

práva cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života. Povinnost přihlídnout k přiměřenosti zásahu vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy (viz rozsudek ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30).

29. Na zákonné úrovni byla tato povinnost vtělena do § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., novelou č. 222/2017 Sb. Podle tohoto ustanovení správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední zejména závažnost a druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu, věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území ČR a intenzitu vazeb ke státu původu. Současně zákon č. 326/1999 Sb. ukládá cizinci povinnost poskytnout správnímu orgánu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti.
30. Povinnost hodnotit přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života dle zákona č. 326/1999 Sb. je současně omezena § 174a odst. 3 tohoto zákona, podle něhož se přiměřenost posuzuje pouze tehdy, stanoví-li tak zákon výslovně. Projednávaný případ mezi takové situace nespadá. Nejvyšší správní soud však výslovně dovodil, že toto omezení nemůže být vykládáno tak, že by vylučovalo poskytnutí ochrany právu cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy. Výklad, který by takové posouzení zcela vyloučil, by byl v rozporu s čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (viz rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS).
31. S ohledem na shora uvedené nelze § 174a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. vykládat tak, že by zcela bránil posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí i v případech, v nichž zákon tuto povinnost nestanoví (viz rozsudek ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40). V takových situacích může cizinec ve správním řízení namítat nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života, a pokud nejde o tvrzení zjevně nereálná či bezobsažná, je správní orgán povinen se jimi zabývat. Jelikož správní orgán posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí pouze na základě uplatněné námítky, je na cizinci, aby v souladu s § 174a odst. 1 větou poslední zákona č. 326/1999 Sb. uvedl konkrétní skutečnosti, pro které považuje dopady rozhodnutí za nepřiměřené. Tato povinnost byla zdůrazněna například v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Azs 28/2020-38.
32. Žalobkyně po celou dobu správního řízení poukazovala na to, že na území ČR od roku 2020 sdílí společnou domácnost se svým manželem a nezletilým synem, který zde plní povinnou školní docházku. Dle tvrzení žalobkyně je její nezletilý syn plně závislý na její přítomnosti a péči. Za účelem zjištění okolností ohledně soukromého a rodinného života žalobkyně navrhla provedení svého účastnického výsledku a výsledku svého manžela s tím, že z provedených výsledků by mělo vyplynout i to, co je v nejlepším zájmu jejich syna. K prokázání nejlepšího zájmu nezletilého syna žalobkyně navrhla, aby bylo vyžádáno i stanovisko OSPODu.
33. Jestliže žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, že na území ČR žije ve společné domácnosti se svým nezletilým synem, měl žalovaný povinnost zohlednit čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Podle tohoto článku je nejlepší zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, včetně činnosti správních orgánů. Jak vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), je tento princip nedílnou součástí posouzení zásahu do rodinného života podle čl. 8 Úmluvy, dotýká-li se rozhodnutí nezletilého dítěte. Nejlepší zájem dítěte sice nemusí vždy převážet nad konkurujícím

veřejným zájmem, správní orgány jsou však povinny se jím zabývat, hledat spravedlivou rovnováhu mezi oběma zájmy a tuto úvahu srozumitelně a přezkoumatelně vyjádřit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2022, č. j. 5 Azs 230/2020-43).

34. Judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, či ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52) v návaznosti na uvedený přístup ESLP vyžaduje, aby byl nejlepší zájem dítěte odpovídajícím způsobem posouzen, přičemž vážení a zohledňování nejlepšího zájmu dítěte musí být materiálně obsaženo v odůvodnění daného rozhodnutí.
35. Ve výše uvedených rozsudcích Nejvyšší správní soud rovněž specifikoval kritéria, jimiž je třeba se řídit při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince v situacích, kdy je nutné zohlednit nejlepší zájem jeho nezletilých dětí. Jedná se např. o míru péče cizince o dítě, míru faktické závislosti dítěte na cizinci, hloubku jejich vzájemného emočního vztahu, ale i míru, v jaké byl trestný čin spáchán vůči dítěti, a míru případného ohrožení řádného vývoje dítěte v případě, že rodič zůstane na území České republiky.
36. Z výše nastíněné judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že žalovaný měl v projednávaném případě zjistit, jakým způsobem se případné rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty žalobkyně promítne do života jejího nezletilého syna, který pobývá na území České republiky a plní zde povinnou školní docházku. Teprve tato zjištění by žalovanému umožnila vymezit nejlepší zájem nezletilého syna žalobkyně. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je základním nástrojem k dostatečnému zjištění skutkového stavu v obdobných případech výsledek každého z rodičů nezletilého dítěte. Vyžádat si lze i stanovisko OSPODu. Žalovaný může vyjít i z jiných podkladů, jestliže by umožňovaly zájem nezletilého dítěte zjistit.
37. Z napadeného rozhodnutí sice vyplývá, že si byl žalovaný vědom povinnosti zohlednit nejlepší zájem nezletilého dítěte, neboť v jeho odůvodnění obsáhle cituje příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Skutečnou podstatu citované judikatury, tedy povinnost správních orgánů konkrétně a individuálně posoudit nejlepší zájem dítěte a přezkoumatelně jej vyvážit s případným jiným veřejným zájmem, však zcela pominul.
38. Zjištění žalovaného ohledně nejlepšího zájmu dítěte se v napadeném rozhodnutí totiž omezila pouze na to, že všichni členové rodiny jsou státními příslušníky Mongolska, že pobyt nezletilého je odvozen od pobytu otce, že dítě není ve výlučné péči žalobkyně a že kontakty mezi rodinnými příslušníky nejsou rozhodnutím definitivně znemožněny. Uvedená skutková zjištění žalovaného soud považuje za nedostatečná. Na tomto skutkovém základu nelze zjistit, zda v projednávaném případě s ohledem na konkrétní okolnosti vůbec mohla být práva nezletilého dítěte dotčena, a pokud ano, v čem měl jeho nejlepší zájem spočívat. Žalovaný neidentifikoval žádné konkrétní potřeby nezletilého dítěte, nevěnoval pozornost jeho věku, míře faktické závislosti na žalobkyni ani dopadům, které by nucené vycestování žalobkyně mohlo mít na jeho každodenní život, rodinné vazby či plnění školní docházky apod. Ostatně nejlepší zájem nezletilého dítěte není v napadeném rozhodnutí ani identifikován, a to přestože právě jeho řádné určení je nezbytným předpokladem pro to, aby mohl být tento zájem zohledněn jako relevantní kritérium při rozhodování o pobytovém statusu žalobkyně.
39. Soud akcentuje, že z podání žalobkyně vyplývají konkrétní skutečnosti významné pro určení nejlepšího zájmu jejího nezletilého syna. Nadto žalobkyně za účelem objasnění těchto

skutečností navrhla provedení svého účastnického výsledku, výsledku svého manžela a vyžádání stanoviska OSPODu, avšak žalovaný tyto důkazy neprovedl. Neprovedením žalobkyní navržených důkazů žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou, neboť nezjistil skutkový stav v rozsahu potřebném pro řádné posouzení nejlepšího zájmu nezletilého dítěte. V této situaci nemůže obstát konstatování žalovaného, že nezpochybňuje hloubku či trvalost rodinných vztahů nebo kvalitu výchovy, neboť cílem navrženého dokazování nebylo prokazovat tyto obecné skutečnosti, ale zjistit konkrétní okolnosti relevantní pro vymezení nejlepšího zájmu dítěte v projednávaném případě a posoudit, jaké dopady by mělo zrušení pobytového oprávnění žalobkyně na jeho každodenní život, rodinné vazby, školní docházku apod.

40. Soud k argumentaci žalovaného ve vyjádření k podané žalobě uvádí, že bylo sice primárně na žalobkyni, aby žalovanému sdělila veškeré skutečnosti týkající se jejího soukromého a rodinného života, neboť je to ona, jíž jsou tyto skutečnosti známy. Jak však již zdůraznil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019-25, *„poněkud odlišný přístup je však nutno zaujmout za situace, kdy je „ve hře“ zájem nezletilého dítěte. V takové situaci musí být aktivita správních orgánů při zjišťování skutkových okolností, tj. rodinných poměrů cizince (žadatele), daleko větší, a to bez ohledu na to, že účelem žádosti o pobytové oprávnění není sloučení rodiny“*.
41. Soud dále žalovaného upozorňuje na rozsudek ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, ve kterém Nejvyšší správní soud v obdobném případě konstatoval, že *„[p]ři zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života je nutné identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, uvedl, že „[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život.“ Analogicky vztaženo na nyní posuzovaný případ tedy správní orgány musí poměřovat veřejný zájem na ochraně objektů chráněných trestním právem se stěžovatelčím právem na soukromý či rodinný život“*. I když byly tyto závěry vysloveny Nejvyšším správním soudem v případě žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k trvalému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, lze je v plném rozsahu vztáhnout i na projednávaný případ.
42. Žalovaného tedy v řízení o zrušení zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. tíží povinnost poměřovat veřejný zájem na ochraně objektů chráněných trestním právem s právem žalobkyně na soukromý či rodinný život, respektive s nejlepším zájmem nezletilého dítěte. To se však v projednávané věci nestalo. Žalovaný sice konstatoval, že *„nejde o žádný bagatelní excés, ale o promyšlené a cílené porušování právního řádu, které vykazuje vysoký stupeň společenské škodlivosti“* a že se jednalo *„o sofistikovaně realizovaný trestný čin“*. Soudu však není zřejmé, na základě jakých skutečností a jakou úvahou žalovaný k uvedeným tvrzením dospěl. Zejména však žalovaný tímto konstatováním nesplnil povinnost poměřovat „něco s něčím“. Ze strany žalovaného nebyla zohledněna ani závažnost spáchaného trestného činu (resp. ohrožení veřejného zájmu). Podle soudu bylo na místě, aby žalovaný zhodnotil celkovou povahu odsouzení trestním soudem, tedy nejen fakt spáchání úmyslného trestného činu (přčinu), ale též trestněprávní reakci na něj, tzv. volbu druhu a výše sankce, její výkon a další důsledky pro život žalobkyně (a jejího nezletilého dítěte). Ostatně povinnost žalovaného posuzovat závažnost spáchaného činu při svém rozhodování, žalobkyně ve svém podání namítala.

Protože tak žalovaný neučinil, zatížil rovněž napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvod.

43. S ohledem na shora zjištěné vady napadeného rozhodnutí se soud nezabýval ostatními námitkami žalobkyně, neboť by to bylo předčasné.
44. Protože soud rozhodl ve věci samé, nerozhodoval již o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť by to bylo nadbytečné.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Soud tedy žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení proto, že skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění, a podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dále soud vrátil věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. V dalším řízení bude žalovaný povinen odpovídajícím způsobem zjistit skutkový stav týkající se nejlepšího zájmu nezletilého dítěte, tj. provést zejména účastnický výslech žalobkyně a výslech jejího manžela, případně další důkazy, které budou nezbytné ke zjištění nejlepšího zájmu nezletilého dítěte. Následně žalovaný jednoznačně identifikuje nejlepší zájem dítěte a poměří ho s přiměřeností případného rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty žalobkyně.
33. O náhradě nákladů účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně, soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související se zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění od 1. 1. 2025, částku 4 620 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 2 130 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 15 270 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou zástupce žalobkyně advokáta JUDr. Pavla Kiršnera, LL.M.
34. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 věty druhé s. ř. s. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly.
35. Protože soud nerozhodoval o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě, vrátil čtvrtým výrokem tohoto rozsudku v souladu s § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, žalobkyni zaplacený soudní poplatek z podaného návrhu.
36. Poplatek bude vrácen z účtu zdejšího soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích do rukou zástupce žalobkyně JUDr. Pavla Kiršnera, LL.M., advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Poučení:

Proti výroku I. až III. tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Proti výroku IV. tohoto rozhodnutí není odvolání přípustné (§ 14 zákona o soudních poplatcích).

Praha dne 23. února 2026

Pavla Klusáčková v.r.
samosoudkyně